

saadan Sygekasse skal bortfalde." Indenrigsministeren har jo allerede efter det tidligere Lovforslags § 23 en vis Myndighed til at tage Anerkendelsen bort fra Sygekasserne, men kun i aldeles bestemte, nærmere formulerede Tilfælde. Her opstiller man en ganske almindelig Regel, der gaar ud paa, at naar en Sygekasse virker paa en uheldig, illoyal Maade, kan dette Nævn træde til og gennem Sygekasseinspektøren indstille til Indenrigsministeren, at han kan borttage Anerkendelsen fra vedkommende Sygekasse, altsaa en ganske overordentlig vidtgaaende Myndighed. Skal man gaa ind paa noget saadant — og der kan godt være Tale om det; jeg ser meget godt den moralske Betydning, dette Forhold kan faa, hvis Fællesvirksomheden udvikler sig stærkt og i helbig Retning — saa maa Valget af dette Nævn ske paa en langt mere betryggende Maade end den, der nu er foreskrevet i denne Paragraf, ikke saaledes, at det sker paa en tilfældig Generalforsamling, der holdes en Gang hvert Aar, og hvor nogle kunne være repræsenterede, andre ikke, men saaledes, at Nævnet bliver større og vælges nogenlunde gruppevis af Sygekasser, som falde i og for sig i naturlige Grupper, f. Eks. København, Byerne, Landet, Fagsygekasser, almindelige Sygekasser og lignende. Man maatte altsaa sikre sig, at Nævnet virkelig blev sammensat saaledes, at det kunde siges at repræsentere de vedkommende Bestyrelser, ogjaa for de Grupper, hvori de naturlig falde og tillige sammenfatte paa en saadan Maade, at ikke hele Nævnet kan kastes paa en Dag, men at der bliver nogen Kontinuitet i Virksomheden. Jeg tror altsaa vel, det fortjener Overvejelse, om man ikke skal beholde noget i den Retning, som § 23 har fastsat, men jeg tror rigtig nok ogjaa, at det behøver Bearbejdelse i ikke ringe Grad.

Jeg har nu kun tilbage at omtale § 28, 2det Stykke i Slutningen, hvor der er givet Sygekasser, som have en Reservecfond af Størrelse som et Aars Medlemsbidrag „og modtager Bidrag af overordentlige Medlemmer“, „Ret til at anvende saadanne Bidrag eller en Del af dem som Hjælp til trængende Medlemmer eller til andre med Sygekassen forbundne Formaal.“ Jeg tror, det er en meget uheldig Bestemmelse. Det forekommer mig, at Sygekasserne ikke kunne paaregne, at de særlig skulle faa Bidrag fra Væresmedlemmer og andre, naar de skulle have Lovmæssig Ret til at anvende disse Bidrag til andet end Sygekassejemed og udbetale dem, naar de finde det tjenligt til trængende Medlemmer ganske i Almindelighed uden Begrænsning. Jeg tror altsaa, det fortjener

Overvejelse, om man virkelig bør beholde et saadan Bestemmelse i Sygekasseloven.

Det høje Ting vil altsaa se, at der er en Række Bestemmelser endnu, som give Anledning til Tvivl, og at Lovforslaget igen behøver en indgaaende Behandling i dette Ting. Det har modtaget en saadan tidligere, og jeg haaber, det ogsaa maa faa den nu. Jeg anbefaler de fremdragne Punkter og Lovforslaget i det hele til Overvejelse. Jeg gentager, at jeg vilde finde det særdeles ønskeligt, om denne Sag kunde gennemføres med Enighed mellem Tingene og Regeringen, og jeg kan sige, at det skal ikke fra Regeringens Side skorte paa Arbejde i Sagen eller Smødetommenhed til Slutning; men selvfølgelig maa man forbeholde sig ikke at gaa længere, end det efter Regeringens Anskuelser kan anses for rigtigt og forvarligt.

Reds-Thott: Da i sin Tid Spørgsmaalet om Sygekasseinstitutionens Understøttelse fra det offentlige blev tagen under Overvejelse, maatte der jo naturlig være Tale om, hvilken Vej man burde gaa, om man burde gaa til tvungne Sygekasser, saaledes som man navnlig i Tyskland har sat igennem, eller om man burde blive ved den Udvikling, som her hjemme væsentlig har fundet Sted gennem Foreninger, gennem de bestaaende Sygekasser. Det kan ikke nægtes, at ved saadanne tvungne Sygekasser, hvorved enhver af de paagældende tvinges til at være Medlem, kan der opnaas en ganske anden Ensartethed, en ganske anden Kontinuitet i det hele end ved de frie Sygekasser. Men naar man dog her er gaaet den Vej, at man har ment, at hele Bevægelsen rettest kunde ordnes saaledes, at det blev de frie Sygekasser, man søgte at udvikle, er det jo, fordi der her til Lands har foreligget en kraftig Udvikling af Sygekasserne, som man har ment at kunne komme til Hjælp ved, at det offentlige sluttede sig til denne Bestræbelse. Jeg har ment, at det vilde ikke være til Skade at fremdrage dette her; thi det er jo givet, at det, som man ved disse Bestræbelser vil støtte, det er ikke Sygekasserne i og for sig, men det er overhovedet Samsundet, man vil støtte gennem Sygekasserne, og jeg nægter jo ikke, at i den Gang, som dette Lovforslag har haft gennem Tingene, har det lidt efter lidt udviklet sig saaledes, at der skal meget store Understøttelser til selve Sygekasserne, og at selve Hensynet til Sygekasserne er kommet til at spille en større og større Rolle. Jeg tror derfor, det kunde være ganske gavnligt, hvis man saa lidt nærmere paa, hvad det er, man bør